

дини. Първоначално, както всички по-видни дѣйци прѣди освобождението, и Вѣженовъ се прѣдалъ на учителско звание : въ 1864 година той напуска родния си градъ и отива въ Копривщица, дѣто билъ условенъ за главенъ учителъ. Тамъ той ималъ за колеги Василь Груевъ, Груйо Николовъ, Петъръ М. Жилковъ и Дончо Плачковъ. Усърдисто на тия колеги личи най-ясно въ наредбитѣ, които създава за училището. „Успѣхътъ на всѣко едно общество зависи отъ добритѣ закони и отъ точното имъ изпълнение“, е гласѣла върховната максима на тая колегия. Слѣдъ това ние виждаме Вѣженова учителъ въ Ст.-Загора, послѣ управителъ на Дановата книжарница въ Русе. Отъ тогава датиратъ приятелскитѣ връзки между Вѣженова и Данова. Подиръ нѣколко врѣме Вѣженовъ заема учителско мѣсто въ Рахово подъ чуждо име. Той е билъ принуденъ прѣди това да емигрира въ Ромжния, заподозрѣнъ въ революционни замисли. Увѣдоменъ за намѣрението на властта, той о врѣме избѣгалъ въ Ромжния, гдѣто, обаче, не стоялъ дълго врѣме, а се завърналъ въ България и се установилъ за учителъ — подъ чуждо име — въ Рахово. Турскитѣ власти продължавали да търсятъ тоя размирникъ учителъ, но не могли да го откриятъ, защото раховци бали добри патриоти и не прѣдали своя любимъ учителъ. Тамъ Вѣженовъ останалъ до свършването на войната, като се занимавалъ главно съ естественитѣ науки, съ математиката, съ финансовитѣ науки, съ нѣмски и френски езикъ, а чрѣзъ самозанимание се научилъ да чете и пише доста добръ и турски езикъ. По тоя начинъ, чрѣзъ трудъ и усърдие той разширилъ своитѣ знания.

Слѣдъ освобождението се откриха много и разнообразни поприща за частна и обществена дѣйностъ. Нуждата повика и Вѣженова да напусне учителството и да се прѣдаде едно слѣдъ друго на нѣколко държавни служби, които той е изпълнявалъ